

Van dating app tot triootje

Van dating app tot triootje

Dave Groene

Schrijver: Dave Groene
Coverontwerp: Lisa Jacobs
ISBN: 9789402167030
© Dave Groene

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Auteur.

Deel 1

Een deel van mijn leven

Het leven

Een aaneenschakeling van diverse gebeurtenissen van groot tot klein.

Sommigen zo minuscuul dat je niet eens doorhebt dat je het meemaakt, anderen zo groot dat ze een zware impact op je verdere bestaan hebben en daarmee je dagelijks leven een soms wat onverwachte wending kunnen geven.

Een verrassing is leuk, in de zin van een cadeautje. Iets waarvan je niet weet wat het is en meestal ingepakt in een mooi papiertje. Als je mazzel hebt heeft de gever zelfs nog zijn best gedaan het geheel wat op te leuken met een lintje of een ingewikkeld vouwtje in het cadeaupapier. Leuk om te geven en leuk om te krijgen.

Soms is een verrassing niet leuk, in de zin van een op zijn minst vervelende boodschap. Iets waarvan je niet weet wat je er mee aan moet en wat altijd ongelegen komt. En soms, als je pech hebt, zorgt degene die jou de boodschap brengt ervoor dat het leven zoals je het op dat moment kent ophoudt te bestaan door bijvoorbeeld te zeggen: 'Ik ben verliefd op een ander.'

Yup, dat laatste gebeurde mij.

Ik ging van bedrogen partner tot gelukkige man in een triootje met twee leuke meiden. Een interessante en leuke twist, veroorzaakt door diverse gebeurtenissen in mijn leven waarvan ik ook niet had verwacht dat ze zouden gebeuren. Toch ging mijn leven zoals het ging en in dit boek doe ik uit de doeken hoe ik een meisje voor ons triootje ving.

Voor ieder die het wil lezen heb ik dit boek geschreven. Het is gewoon een verhaal over een stukje van het leven van

iemand misschien wel net als jij. Ik had ooit verwachtingen over hoe mijn leven zou gaan, maar aannames en verwachtingen leiden, zoals ik zelf heb meegemaakt, vaak tot teleurstelling. Vreemd genoeg kan de uitkomst van iets negatiefs soms ook zeer positief en verrassend zijn. En zo zijn we allemaal passagiers van ons eigen bestaan zonder te weten welke tussenstations we aan gaan doen.

Heel normaal

Soms neemt het leven een vreemde wending. Je wordt net als iedere andere dag gewoon wakker. Je vraagt jezelf af waarom je in godsnaam wakker bent, omdat je nog zo lekker ligt. Maar toch gooi je je benen over de rand van het bed om zo bij het lichtknopje te kunnen, zodat je je eigen kleding tussen die van je vrouw vandaan kan vissen. Soms gaat het natuurlijk ook wel eens anders en hoop je dat je vrouw eerder uit bed gaat, zodat je zelf niet de vermoeiende eerste dagtaken hebt van het licht aandoen en de kleding sorteren, maar dat gebeurt in mijn geval zeg maar nooit. Dit is hoe een doorsnee weekend normaal voor mij begint.

Ik wobbelen naar de keuken en trek het kastje open waar de ontbijtspullen in zouden moeten staan. En kijk eens aan, ja hoor, ze staan er nog. Ik giet wat yoghurt in een kom en doe er wat ontbijtgranen over. Ik vul mijn glas met water en grabbel in de fruitschaal naar een banaan of wat druiven. En hop, het ontbijt is geserveerd. Meestal ben ik zo aardig om mijn vrouw te laten liggen, zodat ze lekker kan bijkomen van een drukke werkweek en zo geschiet het ook deze keer. Met andere woorden, ik ontbijt dus meestal alleen en heb alle tijd om mijn Facebook eens grondig door te lezen. Want op Facebook, daar lees je al het belangrijke nieuws uit eerste hand.

Cool, vriend John heeft 32,1 kilometer op Strava gefietst met een gemiddelde van 24,3 kilometer per uur. God, dat had ik echt niet willen missen.

Nicht Eva schrijft dat het een stuk beter met haar gaat. Haar plas is al niet zo donker meer, maar alweer mooi goudkleurig. Ik weet niet hoe het kan maar ineens heb ik zin in een glaasje appelsap. Meteen maar even op het boodschappenlijstje zetten voor vandaag.

Mijn oude buurvrouw heeft weer een foto van die klote hond van haar geplaatst. Dat stinkbeest die altijd vrolijk of juist bedroefd tot diep in de nacht doorjankte waardoor wij niet konden slapen. Gelukkig wonen we daar niet meer, want anders was ik vast een stuk minder vrolijk geweest. Verder hebben er zo te zien veel mensen een kopje koffie nodig om op gang te komen vanmorgen. Goed voor ze, ik hoop dat hun wens vervuld wordt.

Ineens schiet me te binnen dat ik gisteren ook nog wat op Facebook heb gepost. Het voelt belangrijk, maar wat was het ook alweer? Nou ja, het maakt ook niet uit zolang er maar veel mensen een like hebben gegeven, zodat ik mij ook een beetje belangrijk voel. Hier is het. O ja, het ging over een rups, die mijn dochter gisteren in haar bakje met pinda's vond, die ze bijna had opgegeten. Typisch, ik heb maar drie likes. Hoeveel vrienden heb ik eigenlijk op Facebook?

Gewoon een ochtend zoals elk andere, een ochtend die niet beter of slechter is dan vele andere ochtenden die ik hiervoor in mijn leven heb meegemaakt.

Ja, wij zijn ook gewoon een gezin die zijn best doet voor ons bestaan: werken, belasting betalen, voor de gek gehouden worden door de regering en tussendoor nog een beetje lol maken en kut roepen als er iets niet helemaal gaat zoals je

dat zou willen. Maar alles gaat bij ons zo zijn gangetje en geregeld laten mensen weten licht jaloers op ons te zijn.

We wonen alweer een paar jaar in Zweden en de kinderen doen het geweldig op school. Blijkbaar lijkt het voor anderen of het voor ons maar komt aanwaaien. Sorry, maar ook wij zijn gewoon hardwerkende mensen en wij moeten net als ieder ander ook zwaar ons best doen om ons leven te kunnen leiden zoals wij dat willen. Misschien moeten wij zelfs nog wel harder werken, omdat we nu buitenlanders zijn. We hebben echt wel mogen ervaren wat het is om een allochtoon te zijn, zeg maar een B-burger van de maatschappij. Maar verder voelen we ons heel gewoon.

En dan dit

Ik weet de exacte datum niet meer. Ik weet dat we op de bank lekker tegen elkaar aan zaten, mijn arm om haar heen en een kop thee op de tafel. Ons momentje van de dag om even rustig aan te doen en tot elkaar te komen.

Ik praat er over dat je in een relatie altijd eerlijk moet zijn om zo problemen te voorkomen. Om zo altijd open voor elkaar te zijn en op een gelijk niveau te blijven. Gewoon één van de vele onderwerpen waar we het wel vaker over hebben. Het leven, het zijn, het waarom, koetjes en kalfjes enzovoorts.

Tijdens het praten kruipt ze dichtert tegen mij aan, net als normaal. Maar anders dan normaal houdt ze me steviger vast en wordt ze steeds stiller en kleiner.

In ons 22-jarig samenzijn hebben we altijd gekozen om de uitdagende weg te bewandelen. Dit om te blijven leren, samen dingen te beleven en als mens en koppel te groeien. Samen zouden we alles veroveren en de wereld tegemoet treden. Zij is mijn koningin en ik zal er zijn voor haar door dik en dun. Ik zal haar nooit met geen vinger krenken.

Haar studie aan de universiteit zit er bijna op en ik ben apetrots op haar. Wij wonen sinds zes jaar in Zweden en om dan zo'n prestatie neer te zetten, in een vreemde taal en op dit niveau, daar heb ik gewoon geen woorden voor, zoveel respect en trots. Dit zou ons moment worden. Een stap in onze nieuwe toekomst, een moment dat je altijd zou bijblijven voor de rest van je leven.

Enige weken voor haar afstuderen, misschien een paar maanden, ik weet het niet meer, merk ik dat haar humeur en haar zijn beginnen af te glijden naar een negatief en gespannen niveau. Ik vind het niet meer dan logisch dat ze een verandering van stemming heeft, want er gaat tenslotte een hoop veranderen binnenkort. Voor mij is het best begrijpelijk dat dit haar reactie is. Paniek voor al het nieuwe, wat er op haar af gaat komen en dat voor onzekerheid zou kunnen zorgen. Ik doe mijn best om er voor haar te zijn op ieder moment dat ze het nodig zou kunnen hebben. Ik doe mijn best om haar de mooie dingen die gaan komen te laten zien en vertel haar hoe trots ik op haar ben.

Het moment van afstuderen is daar en ze is druk bezig met het vinden van een werkplek. Haar zijn is er in de tussentijd niet beter op geworden, wat zijn sporen begint achter te laten op ons als koppel en gezin. Maar ik zal er voor haar zijn, een moeilijk moment weerhoudt mij er niet van om voor mijn gezin te knokken. Misschien heeft ze wat tijd nodig, ze komt wel naar mij toe.

Een aantal weken gaan voorbij zonder veel succes op de banenmarkt. Ik zeg haar nog dat het zoeken naar een baan tijd nodig heeft en dat ze er uiteindelijk maar één nodig heeft die ja zegt. Het solliciteren gaat eigenlijk helemaal niet slecht en er nu op terugkijkend duurde het helemaal niet zo lang voor ze daadwerkelijk een goede baan vond. Haar zijn is nog

altijd dalende en inmiddels is ze af en toe niet meer benaderbaar en heeft, net als haar moeder, last van paniekbuien.

Op een ochtend komt ze wat later uit bed. Ze komt naar me toe en vertelt me dat een oud tienervriendje, Paul C. uit Emmeloord, waar ze verkering mee had toen ze dertien was, contact met haar heeft gezocht op Facebook. Hij vraagt of ze het leuk zou vinden om weer met hem te schrijven: 'No strings attached.' Gezien onze huidige situatie met daarbij de grote afstand die mijn vrouw nu tot mij en de kinderen heeft, laat ik haar weten dat ik niet enthousiast ben. Zij reageert op mijn antwoord op een manier die ik nog nooit eerder van haar heb gezien.

(V) Geen discussie mogelijk, ik ga het toch doen. Ik laat niemand meer in de kou staan.

Dat is haar antwoord, kenbaar gemaakt op een zeer brute en felle manier.

Die gaat dwars door het hart, wat gebeurt hier? Ik probeer nog om er met haar over te praten en vraag haar of ze er nog eens over na wil denken voordat ze haar plan doorzet. Ik weet natuurlijk niet dat ze hem achter mijn rug om al had geantwoord. Het enige wat ze zegt is dat het haar recht is, omdat ik voor mijn werk ook contact heb met vrouwen. Ze vindt dat ze hem er dus best als vriend bij mag hebben. Normaal zou ik het hier ook helemaal mee eens zijn, maar niet in onze huidige afstandelijke situatie.

Ik werk in de sport met talenten en help ze om verder te komen in hun sport op een hoger niveau. Met en over mijn werk ben ik altijd open en eerlijk geweest naar mijn vrouw toe. Alles wat ik doe en schrijf is open en inzichtelijk, zodat ze

het kan lezen wanneer het haar uitkomt. Ik heb geen geheimen. Sterker nog, ik probeer haar op diverse manieren bij mijn werk te betrekken, zodat zij ook de mensen kent waar ik mee werk.

Na de eerste mailwisseling met Paul C. uit Emmeloord vertelt mijn vrouw me nog dat hij haar terug heeft geschreven en hoe leuk ze dat vindt. Het enige wat ik denk is: 'waarom vind je het wel leuk om met hem te schrijven, maar besteed je zo weinig tijd aan je gezin.'

Ik zeg niets en ben slechts bedroefd en zwaar teleurgesteld in haar. Tegelijkertijd ben ik ook blij voor haar omdat zij blij is. Ook al doet het zeer dat ze daar een andere man voor nodig heeft. Dat is ook meteen de laatste keer dat ik iets over hem verneem en in de weken daarop volgend neem ik dan ook aan dat ze waarschijnlijk al niet meer in contact met elkaar zijn. In deze tijd verdwijnt haar hele zijn compleet en de metamorfose van vlinder naar strontmug is voltooid. Dit is niet meer degene waar ik mee getrouwd ben. Ze is op veel punten niet meer aanspreekbaar, hol, nog meer afstandelijk en onze gesprekken zijn meer het soort nietszeggende conversaties dat je met een leraar op school hebt tijdens een ouderavond. Nietszeggend en meningsloos, omdat het toch in hun taakbeschrijving staat dat ze het moeten doen.

Op een dag is ze op de laptop aan het werk in de keuken. Het is theetijd en ik wil haar vragen of ze ook zin heeft in een kopje samen met mij en de kinderen. Op het moment dat ik de keuken in loop om haar mijn voorstel te doen, draait ze verschrikt en abrupt het scherm weg en voordat ik mijn vraag ook maar kan stellen word ik op niet mis te verstane wijze de keuken uitgevloekt. Ik moet oprotten en ze zegt dat ik voortaan duidelijk moet laten merken dat ik er aan kom.

(V) Waarom sta je hier godverdomme nog, sodemieter op.

Mijn hart is gebroken en dit is voor mij de druppel. Die teringhoer kan de pleuris krijgen. Ik heb hier niet voor getekend en hier heb ik ook geen zin meer in. Ik sluit me op in onze slaapkamer alwaar ik twee dagen alleen zal doorbrengen terwijl ik alle opties aan het overwegen ben. Ik kom tot de conclusie dat er twee dingen met haar zouden kunnen zijn :

- A. Ze gaat er aan onderdoor bij het zoeken van een baan, of,
- B. Ze heeft een ander.

Na 22 jaar samen denk je iemand wel te kennen, maar is dat ook zo? Omdat we vaak over vreemdgaan gepraat hebben in al zijn vormen en mogelijkheden denk ik deze optie uit te kunnen sluiten. Haar woorden waren altijd: 'vreemdgaan? Nee nooit. Het zal maar eens niet bevallen,' en 'voordat ik vreemd zou gaan zou ik het eerst eerlijk met jou uitmaken, zodat ik niet eerst over jouw rug een makkelijk bruggetje bouw naar een ander.' Het moet dus wel optie A zijn, want ze zou mijn vertrouwen nooit schaden.

Aan het einde van het weekend vraag ik haar mee voor een lange wandeling om buiten het zicht van de kinderen dit alles op een ernstige en definitieve manier te bespreken. Ik praat vanuit het diepste van mijn hart dat dit moet stoppen en wel direct hier en nu. Want anders ben ik bereid onze relatie te beëindigen. Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks.

De hele wandeling voelt alsof we voor het eerst sinds tijden weer eens een goed gesprek hebben en ik voel me opgelucht. We spreken af om hier samen op een diepe en intense manier aan te werken om er zo samen weer bovenop te komen. Het

zou natuurlijk wat tijd gaan kosten, maar we praten tenminste weer is mijn conclusie en ik kan er mee leven.

Twee weken lang ziet het ernaar uit dat we beiden goed ons best doen. Zo goed zelfs dat ik er weer een beetje vertrouwen in begin te krijgen. Tot op het moment dat. Ik weet dat we lekker tegen elkaar zitten. Mijn arm om haar heen en een kop thee op de tafel. Ons momentje van de dag om even rustig aan te doen en tot elkaar te komen.

Ik praat er over dat je in een relatie altijd eerlijk moet zijn om zo problemen te voorkomen. Om zo altijd open voor elkaar te zijn en op een gelijk niveau te blijven. Tijdens het praten kruipt ze dicht tegen mij aan, net als normaal. Maar anders dan anders houdt ze me steviger vast en wordt steeds stiller en kleiner. Na een te lange stilte doet ze een poging iets te zeggen. Ze haalt adem en vlak voordat ze iets wil gaan zeggen stopt ze en houdt in. Dit patroon herhaalt zich drie à vier keer en de situatie wordt er meer dan ongemakkelijk door.

Wat is er godverdomme aan de hand? Wat gaat er gebeuren? Ik voel nattigheid en het langzaam weer opgebouwde vertrouwen dat ik in ons heb, is met haar drie à vier ademteugen volledig verdampt.

Ze haalt nogmaals adem en zonder me aan te kijken, maar tegen mij aangedrukt noemt ze mijn naam. Een ijskoude rilling gaat over mijn rug en ik staar recht vooruit de ruimte in. Ze stamelt.

(V) Ik ben verliefd op een ander.

Mijn wereld ontploft en er blijft niets over. Het verraad, het lef, de leugens, waarom??? Vuile klotehoer.

En daar komt de woede, zwarter dan zwart. De haat zo diep en intens dat ik bereid ben om te doden. Mijn liefde is over, niemand behandelt mij op deze manier en ik heb mijn grootste vijand ooit zo net gevonden. Dit is het begin van een nieuwe periode. Een periode die ik mijzelf in mijn zwartste dromen niet heb voor kunnen stellen. Onze relatie zoals ik die ken is definitief tot een einde gekomen en als as in de wind vervlogen.

De dagen hierna zijn een hel en ik ben de duivel in eigen persoon. Ik ben woest en zij ziet nog altijd de ernst van wat ze heeft gedaan niet in. Ik en de situatie die zij heeft gecreëerd met haar emotioneel vreemdgaan, met haar tienvriendje Paul C. uit Emmeloord, dringen gewoon niet tot haar door. Ze vraagt me zelfs doodleuk of ik haar van haar verliefdheid kan afhelpen, zodat ze gewoon met hem door zou kunnen schrijven. Hier is een pistool, zet hem tegen je gehemelte en haal de trekker over, maak het me gemakkelijk.

Ze waren misschien alleen nog maar aan het schrijven, maar het emotioneel er niet meer voor ons zijn en wel voor een vriendje van toen ze 13 was, terwijl ze in een relatie met mij is en de moeder van onze twee kinderen is, dat is zwart. Het vluchten van iets wat je met je partner zou moeten oplossen en het verraden en dumpen van je eigen familie is laag. In mijn ogen ben je dan gewoon een niet levensvatbaar mietje, iemand die aan de onderkant van de samenleving hoort op een plek met nog minder rechten dan het ongedierte dat je dagelijks plattrapt.

De dagen en zelfs maanden na haar bekentenis wordt er achter elkaar door veel gepraat, gescholden, verwijten gemaakt en zwaar ruzie gemaakt. Ik trek de hele strontkar open en ze mag het accepteren of ze kan lekker oprotten. Het

slaaptekort en het niet kunnen eten, veroorzaakt door de stress, maken het er niet beter op.

De eerste twee dagen heb ik hemel en aarde bewogen om tot haar door te dringen, zonder veel succes. Ze blijft hem verdedigen ten koste van mij. Ik krijg geen naam, geen details, niets. Ik geef op en maak haar duidelijk dat vanaf dat moment onze relatie voor mij echt over is. Eindelijk begint het tot haar botte kop door te dringen dat ze mij en de kinderen bijna kwijt is door wat ze heeft gedaan. Langzaam komt ze tot inkeer. Jammer genoeg te laat.

Toch wil ik tot op de bodem weten wat er nu precies is gebeurd. En ten goede van de kinderen besluit ik te blijven voor zolang het nodig is of totdat ik het niet meer met die snol vol zal houden. De rollen zijn nu volledig omgedraaid. Ik toon geen interesse in haar en zij klampt zich wanhopig vast aan mij. Het kan me echt niet schelen of ze zou blijven of niet en dat ik haar emotioneel pijn zou kunnen doen.

Oneindige praat sessies volgen elkaar op. Sommigen zijn meer een verhoor dan een wederzijds gesprek. En zo zie ik het ook. Soms geeft ze me de antwoorden waar ik naar op zoek ben en vertelt ze me wat ik wil weten. Soms ook niet en dan barst de hel weer los. Al met al ontstaat er toch een zeer duidelijk beeld van wat er nu precies gebeurd is en het waarom. Ook al kost dit voor mij ruim zes maanden van razend zijn wat zij maar moet accepteren. Toch lijkt het erop dat we er samen weer uit zullen komen, althans dat er een toekomst samen mogelijk zal zijn. Dat het nooit meer hetzelfde zal worden, dat mag duidelijk zijn.

Tijdens onze gesprekken praat ze over hoe fijn ze het vond om een e-mail van hem te krijgen, dat ze deze oneindig nalas en hoe lekker ze zich dan voelde dankzij zijn aandacht.

Het is duidelijk dat als ze bij mij wil blijven dat ze op de pijnbank moet om vervolgens een hele martelkamer te moeten doorlopen. Wie zich brandt moet in mijn wereld immers op de blaren zitten. Ik zal haar echter een kans geven om zich te kunnen verdedigen en zo ben ik rechter en jury. Ik vraag haar om inzage in hun hele, smerige conversatie en in paniek doet ze een poging om al hun e-mails te deleten. Met weinig succes, omdat er simpelweg een paar manieren bestaan om verwijderde e-mails weer terug te halen.

Een zeer slecht begin van haar rechtzaak en een duidelijke schuldbekentenis. Het maakt me alleen maar nieuwsgieriger en bozer. Wie de stier pest krijgt de horens. Ik geef haar de eer dat ze naast me mag zitten terwijl ik hardop hun brieven aan haar voorlees. De eerste brief valt relatief nog mee.

Na de eerste brief gaan de intimiteit, het geflirt en seksuele toespelingen echter in een steile curve recht omhoog. Maar ook schrijven ze veel over dagelijkse dingen en de mails zijn behoorlijk lang, het moet veel tijd in beslag hebben genomen om een mail te schrijven. Zo schrijft Paul C. uit Emmeloord dat hij een hoge functie bekleedt bij een keukenfabriek, alwaar hij laatst een vrouw heeft aangenomen, omdat die goed zouden zijn voor de domme klusjes zoals schoonmaken. Daarnaast vertelt hij ook vol vertrouwen over hoe achterlijk, kinderachtig en incapabel hij zijn bazen vindt en dat hij graag bij de keukenfabriek weg zou willen omdat het zo'n onzin bedrijf is volgens hem.

Uren moeten deze conversaties in beslag hebben genomen. Uren die je in je liefhebbende gezin had kunnen steken. Al lezend word het al snel duidelijk dat ook de vrouw en kinderen van die smeerpip niet wisten wat er gaande was tussen mijn vrouw, 'de achterbakse kuthoer' en die achterlijke, kalende, fatsige, neurotische klootzak.

De relatie tussen Hoer en Het kleine fatsige ventje is nog in een e-mail fase, gescheiden door ongeveer 1500 korte kilometers. Maar in een zeer vroeg stadium worden er al wel plannen gemaakt om elkaar in het geheim te ontmoeten. Er zijn vast wel mogelijkheden om zich van hun partners te ontdoen om even een snelle wip te regelen. De brieven laten weinig twijfel over wat er tijdens de ontmoeting zou gaan gebeuren. En met de belofte van een rukje, een penetratie en een spuitje in het vooruitzicht zetten ze hun gezamenlijke conversatie voort om zo hun avontuurtje verder uit te kunnen werken.

Vroeger toen ze verkering met elkaar hadden hebben ze elkaar één keer een paar uur ontmoet. Hij kwam toen op bezoek bij haar. Om dan nu te lezen dat je vrouw bij de eerste zin over dit onderwerp schrijft:

(V) Dan kom ik dit keer naar jou.

Ja, dat doet wel wat met me op een slechte manier.

(Paul C.) Ik ben zo benieuwd hoe het zal zijn je weer te ontmoeten.

(V) Er is niets waar ik nog niet aan gedacht heb over hoe onze ontmoeting zal gaan.

(Paul C.) Ik heb ook fantasieën, maar die ga ik je nog niet vertellen, knipoog smily.

Na zijn bekentenis dat zijn vrouw niets van de innige relatie tussen hem en mijn vrouw af weet of ook maar iets vermoedt, sluit mijn hoer af met:

'Your secret pleasure.'

Rara, wat zouden zij nu gedaan hebben bij een ontmoeting?

Ook kan ik zeggen dat een bekentenis als: 'ik was bereid jullie op te geven, want dan zou ik altijd hem nog hebben,' iets is dat ook zeer slecht is voor je zelfvertrouwen. Ook al zegt ze keer op keer dat het helemaal niet haar bedoeling was dat hun liefdesrelatie zover zou komen. Leg me dan toch maar eens uit waarom je dan eerst 30 rode vlaggen negeert om tot het punt te komen waar je nu bent? Dit duidt er in geen geval op dat het niet de bedoeling was om hier niet mee door te gaan, smerig schijtwijf. Houd toch op met dat gezeik en spreek eindelijk eens de waarheid met die rotsmoel van je. Het enige wat ik hoor is een paard dat hinnikt, een varken dat knort en een ezel die aan één stuk door balkt als zij praat.

Ze zegt mij keer op keer dat ze niets van plan was met hem, haalt steeds aan dat er een veilige zone van 1500 kilometer tussen hun zat en dat het slechts schrijven was. Een escape van de donkere realiteit van alles wat ze zich in de loop der jaren in haar domme hoofd had gehaald en hoe alles in haar beeld zo zwaar was. Hoe ze zo'n spijt heeft om iemand, die dag en nacht voor haar klaar staat, voor haar door het vuur gaat en zoveel liefde toont, in koelen bloede om zeep te helpen. Het gehinnik, geknor en gebalk komt niet bij me aan en haar woorden komen voor mij iedere keer als mosterd na de maaltijd.

Hij kwam op het juiste moment in tijd. Zonder blikken of blozen nam zij de eerste de beste kans om aan de werkelijkheid te ontsnappen en om haar emoties met een ander te delen in plaats van met mij. We hebben misschien samen een toekomst, maar het zal tijd gaan kosten deze te vormen en deze zal in geen geval meer zijn wat het was. Alleen beter is goed genoeg, maar het is afwachten, want om eerlijk te zijn, van mij hoeft het niet meer. Ik ben liever alleen dan samen alleen.

We worstelen met onszelf over hoe nu verder te gaan. Vooral aan het begin kan, op mijn kinderen na, iedereen de tering krijgen. Mijn vrouw is natuurlijk het lijdend voorwerp en ze heeft wel degelijk kleur bekent met wat ze heeft gedaan of beter gezegt met hoever ze het heeft laten komen. Verliefd worden is geen zonde, maar juist iets moois. Als je echter al in een relatie bent en je laat het gebeuren, dan ben je wel degelijk bewust fout bezig.

De vraag die mij nadien bezighoudt was en is nog steeds: 'waarom?'

Een duidelijk antwoord heb ik tot op heden nog niet gehad en gevonden. Duidelijk is echter dat er meer speelt en onze relatie duidelijk niet is wat ik dacht dat we hadden. Een harde nare conclusie waar ik de rest van mijn leven aan herinnert zal worden. Ik vergeef misschien, maar ik zal nooit vergeten.

Ondanks alles hou ik op een bepaalde manier nog altijd van mijn vrouw en ik denk zij ook van mij. Maar dat laatste is iets waar ik jammer genoeg nooit meer met zekerheid vanuit kan gaan. Toch hoeft het niet een slecht iets te zijn wat er in ons leven is gebeurd. Wel maakt de hele situatie maar weer eens duidelijk dat nadat je bent geboren er in het leven slechts één zekerheid is. En dat is dat we allemaal weer zullen sterven.

Op dit punt in mijn leven zal ik bij de pakken neer kunnen gaan zitten en mijn hoofd kunnen buigen. De rest van mijn tijd die ik nog te gaan heb verbittert op aarde doorbrengen en hopen dat alles weer zo wordt als het was. Weer vast komen te zitten in dezelfde patronen en weer in dezelfde valkuilen trappen.

Het is altijd de makkelijkste weg om een pad te gaan dat je al eens hebt bewandeld. Maar zoals nu gebleken is, is dat een

pad dat nergens naar leidt. Ik wil niet geboren worden, een geprogrammeerd leven leiden om dan vervolgens weer dood te gaan. Wat anderen doen is hun zaak en ik respecteer dat, zolang ze mij ook maar mijn gang laten gaan.

We praten en praten uren en dagen achter elkaar. Soms vliegen we elkaar verbaal nog steeds in de haren, maar over het algemeen worden we beiden steeds kalmer en leren we elkaar, denk ik, weer beter kennen. Alles gooien we op tafel, van fantasieën tot verlangens en alles daartussen. Dingen die we niet van elkaar weten en die eerder gewoon niet bespreekbaar waren. Soms is dat wat vreemd en zorgt het voor wat schuine hoofden, maar het voelt goed en beiden zien we van de ander hoe we eigenlijk naar ons leven en de wereld kijken.

Het is fijn om ronduit te kunnen spreken. Nu dit allemaal op tafel ligt, is de keuze om alles weer als vanouds te doen snel en makkelijk te maken. Dat gaan we dus niet doen. Vanaf nu kijken wij met een open blik naar de wereld. Wij maken vanaf nu zelf uit wat wij willen, denken en wat onze doelen zijn. Klaar dus met al dat maatschappelijke gekut en nep etiketten die bedoeld zijn om ons in het gareel te houden. Dingen die ons zogenaamd beschaafd maken. Wat een lacher, fuck the system. De wereld is niet beter of slechter dan dat hij was. Oorlog, verkrachting en slavernij is iets van alle tijden. De rijken zullen altijd rijk blijven, de arme altijd arm en de media zal nooit de (hele) waarheid vertellen, maar slechts wat ze willen dat je ziet. Tijd dus om ons eigen pad te gaan en om onze eigen waarheid te creëren.

Mijn beurt

En zo gebeurt er zomaar eens iets in je leven dat je nooit had verwacht. Met weer een sprongetje in de tijd kan ik melden

dat alles weer redelijk cool is tussen ons. We werken nog steeds hard aan onze relatie op zowel emotioneel als fysiek gebied en dat zal nog wel even doorgaan. Tijdens dit hele proces is er natuurlijk een hoop gezegd en gebeurd. Eén van die dingen is dat ik semi actief bezig ben gegaan op dating apps.

Sommigen van jullie hebben vast wel eens van een hall pas gehoord en anderen misschien wel weer niet. Een hall pas is een ander woord voor een vrijkaartje of vrijgeleide om een keer iets te doen. Orgineel is een hall pas een kaart die je als kind op school krijgt als je naar de wc moet. Je steekt je hand op en de juf of meester zegt dan: 'yup, kom maar halen.' Je loopt langs de leraar, pakt de kaart en loopt door de deur de gang op richting de wc.

Natuurlijk loopt er, net als in onze maatschappij, altijd iemand om de orde te handhaven. Zo ook op school, want een ongeoorloofde plas moet natuurlijk wel bestraft worden. De desbetreffende diender vraagt:

(D) Wat moet je hier?

(K) Ik moet naar de wc.

(D) Je mag hier niet zonder toestemming rondlopen.

(K) Maar ik heb een hall pas.

(D) O, dan is het goed, ga je gang.

Zoals je ziet een soort van vrijgeleide. Net als koningen, keizers of presidenten soms doen bij een ter dood veroordeelde, zodat deze toch niet dood hoeft. Je begrijpt het punt. In het geval van een hall pas in de relationele sfeer betekent het dat je partner je een keer toestaat om met een andere man of vrouw te stoeien. En dat bedoel ik dan in de ruimste en intiemste zin van het woord. Voor degene die het

nog niet vatten. Je krijgt dus van je partner een vrijkaartje om eens vreemd te gaan.

Of het nu uit de volle goedheid van haar hart is of uit puur schuldgevoel, mijn vrouw geeft mij een hall pas zodat ook ik de gang naar het toilet op een legale manier kan bewandelen. Op dat punt in tijd terwijl ze mij mijn hall pas geeft, ben ik behoorlijk woest op haar. Ik zie het als niet meer dan rechtvaardig en logisch dat het nu mijn beurt is om eens lekker vreemd te gaan. Het was tenslotte niet ik die met vreemdgaan begon.

Voor mij is er echter wel wat meer nodig dan een leuk snoetje, grote tieten en een lekker lijf om verliefd te worden. Een redelijk paar hersenen, eerlijkheid, gezelligheid en een gelijkwaardig niveau zijn voor mij ook zeer belangrijke pijlers. Ik ben dus niet op zoek naar iemand die voor me kookt, strijkt, schoonmaakt of wat voor stereotype gedrag dan ook. Nee sorry, daar word ik niet heel erg opgewonden van. Zo'n relatie is niets voor mij. Ik ben op zoek naar gelijkwaardigheid in mijn relaties.

Daar waar ik dus niet zomaar verliefd word op iemand, is het voor mij een logische keuze om niet emotioneel vreemd te gaan, maar om het lichamelijk met een andere vrouw te gaan doen. Eigenlijk was mijn intentie, toen ik voor de eerste keer op dating apps actief aan de gang ging om rond kijken om zo een andere vrouw te vinden. Op dat punt in tijd was ik wel toe aan een update, omdat het oude model het nu al een paar keer behoorlijk, uh sorry, ik bedoel behoorlijk snel achter elkaar had gegeven.

Ik zie bij mijn dochter, die naarmate ze ouder wordt ze steeds actiever wordt met daten via dating apps. Zij heeft best wel wat succes op deze apps en ik denk: '50% van mijn dochters

genen zijn mijn genen, dus als ik 50% minder scoor dan haar, als in minder succesvol zijn met dates scoren, dan zal het niet zo heel moeilijk moeten zijn.' Helaas wist ik toen niet welke van de 50% mijn genen waren, maar daar zou ik wel snel achter komen.

Shit, hoe kunnen er nu zoveel ongeschreven regeltjes zijn op dit soort apps? Ben ik echt al zo oud dat ik niet meer mee kan in de stroom? Het lijkt zo makkelijk, je meldt je aan bij zo'n app, je drukt wat knoppen in en hup. Alle jongeren praten over dating apps en als ik het zo hoor kan iedereen er dus succes hebben. Ik geef eerlijk toe, aan het begin voel ik me een ware dating maagd en het is dan ook niet zo vreemd dat ik fout op fout maak.

Niet om het één of ander, maar, man man wat is het veroveren van een date verandert in de tijd dat ik niet meer actief op de dating markt ben. In mijn tijd moest je nog echt op iemand afstappen. Zo kon ik door mijn hoog empatisch vermogen en het bestuderen van de lichaamstaal nog zien of iemand wel of niet iets voor mij was. Nu ben ik gebonden aan het schrijven van woorden wat voor mij een stuk moeilijker is omdat ik dyslexie heb.

Na wat geploeter en een langzame start kom ik toch in contact met diverse vrouwen. Labiele Loes, lelijke Leontien, zwaar overgewichtige Trudie en seriemoordenaar Roxy zijn allemaal gewillig en gruisig genoeg om mij van mijn hall pas te ontdoen. Bij ieder van deze dames zie ik ook gerust wel waarom ze deze goede daad voor mij of eigenlijk nog meer voor zichzelf over hebben. Ik bedoel, als ik mezelf van mijn kleding ontdoe en voor de spiegel sta om daarna mijn ogen te openen dan weet ik genoeg. Door mijn sportive leefstijl mag mijn ik er best zijn.